

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **S. I.**, narozený dne X.
trvale bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2022 č.j. CPR-10083-2/ČJ-2022-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 17. 6. 2022 č.j. CPR-10083-2/ČJ-2022-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 3. 2022 č.j. KRPA-73118-11/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně přihlédl i ke skutečnosti, že se zde žalobce dopustil též neoprávněné práce, k čemuž se správnímu orgánu doznal. Správní orgán se tak při posouzení přiměřenosti řídil skutečnostmi, které nezahrnul do výrokové části rozhodnutí. Poukazoval na to, že výkon nelegální práce představuje samostatnou skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, pro kterou však žalobce není vůbec řešen. Považoval za nezákonné, aby žalovaný považoval za přitěžující okolnost údajnou nelegální práci, pro kterou není řízení vedeno. Postup žalovaného považoval za hybridní a nepřijatelný, žalovaný měl buď přistoupit ke kumulaci skutkových podstat a postihnout žalobce správním vyhoštěním z důvodu nelegálního pobytu a nelegální práce nebo vést řízení pouze pro nelegální pobyt, v takovém případě však neměl jako přitěžující okolnost brát v úvahu naplnění druhé skutkové podstaty, pro kterou však řízení vedeno není. Tvrdil-li žalobce při svém výslechu, že v ČR vykonával jakési brigády, měl žalovaný toto tvrzení buď ignorovat a žalobce postihnout pouze za nelegální pobyt, anebo věc vyšetřit, zjistit od žalobce parametry nelegálního pracovního vztahu a poté jej za uvedené postihnout a tento postup promítnout do právní kvalifikace. Považoval za nezákonné, pokud žalovaný při vedení řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců při posouzení přiměřenosti přihlédl nejen k polehčujícím okolnostem, ale k tíži žalobce zohlednil i výkon nelegální práce.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
5. Byl přesvědčen, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, délka správního vyhoštění byla stanovena v zákonném

rozpětí, v daném případě od tohoto opatření nelze upustit, jedná se o přiměřené opatření. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
10. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 25. 11. 2021 do 6. 3. 2022 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 3. 2022 prováděla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce. Bylo zjištěno, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 27. 8. 2021, žádné platné vízum nebo povolení k pobytu nebylo nalezeno. Žalobce při svém výsledku dne 6. 3. 2022 mimo jiné uvedl, že po svém vstupu do schengenského prostoru dne 27. 8. 2021 přicestoval rovnou stejný den do České republiky, od té doby je zde nepřetržitě, v ČR pracoval jako brigádník na stavbách, neměl žádné povolení k zaměstnání, přijel sem se svým bratrem za prací, o pobyt nikdy nežádal, a to ani v jiném státě EU. Do Moldavska nevycestoval, protože čekal, až mu bude zaplacen za provedenou práci, asi od ledna už nikde nepracuje, nyní již chce vycestovat domů do Moldavska, je si vědom svého nelegálního pobytu.
12. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 27. 8. 2021 do 6. 3. 2022, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců vzal též v úvahu, že v ČR žalobce nic nedrží, dle svých slov zde byl za účelem práce, kdy pracoval bez povolení jako brigádník na stavbách, žil zde z vydělaných peněz. S ohledem na všechny zjištěné okolnosti dospěl k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a

rodinného života žalobce. Zabýval se stanovením délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, zde hodnotil též délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce, avšak v této souvislosti nijak nepřihlédl k tomu, že žalobce v ČR vykonával nelegálně práci, tuto skutečnost z hlediska stanovení délky správního vyhoštění správní orgán I. stupně nijak nevzal v potaz.

13. Žalobce podal dne 15. 3. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém z hlediska posouzení nelegální práce uplatnil stejné námitky, jako v žalobě.
14. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v něm opravil dobu nelegálního pobytu nesprávně vymezeného správním orgánem I. stupně, dovodil, že o nelegální pobyt se jednalo pouze v období od 25. 11. 2021 do 6. 3. 2022. K odvolací námitce žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, ve spodní hranici a v zákonném rozmezí, přitom vycházel především z délky neoprávněného pobytu na území ČR. Nesouhlasil s tím, že by při stanovení doby vyhoštění žalobci přitěžovala jeho tvrzená nelegální práce, ke které se doznal v protokolu, správní orgán I. stupně tuto okolnost vzal v úvahu pouze v rámci posouzení přiměřenosti, avšak nikoli jako okolnost přitěžující. Poukázal na to, že žalobce do ČR přicestoval již s úmyslem porušovat právní předpisy, skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, doba správního vyhoštění byla stanovena přiměřeně i bez tvrzené přitěžující okolnosti nelegálního výkonu zaměstnání. Řízení bylo zahájeno a vedeno z důvodu neoprávněného pobytu, tomu odpovídá i výroková část prvostupňového rozhodnutí, nelegální práce žalobce nebyla prokazována, byla pouze zohledněna v rámci přiměřenosti jako skutečnost, ke které se sám doznal, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022 č.j. 16 A 2/2022.
15. Na základě výše uvedeného soud shledal, že žalobní argumentace není důvodná. Správní orgán I. stupně ani žalovaný totiž skutečnost, že se žalobce dle svého tvrzení na území ČR dopustil nelegální práce, v jeho neprospěch nepřičetly, žádným způsobem to nepovažovaly za okolnost žalobci přitěžující. Předně je třeba poukázat na to, že žalobce sám při svém výsledku uvedl, že do ČR přicestoval za účelem práce, pracoval zde jako brigádník na stavbách, k výkonu této práce neměl žádné povolení. Správní orgán I. stupně tato tvrzení žalobce týkající se výkonu práce bez povolení na území ČR zmínil v rámci posouzení přiměřenosti daného rozhodnutí, a to zejména v kontextu jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy na základě všech okolností uvedených žalobcem při jeho výsledku zvažoval jeho vazby na území České republiky a na území domovského státu. Tento postup nelze správnímu orgánu vytýkat, vzhledem k tomu, že žalobce danou okolnost sám při svém výsledku uvedl a k tomu, že správní orgán je povinen přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo.
16. Správní orgán I. stupně (ani žalovaný) však tvrzenou okolnost nelegálního výkonu práce žalobcem v jeho neprospěch nehodnotil, a to ani při stanovení délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států. V této souvislosti se správní orgán I. stupně zabýval závažností protiprávního jednání žalobce, zde však hodnotil výlučně skutečnosti týkající se neoprávněného pobytu žalobce, výkon nelegální práce se do tohoto hodnocení nijak nepromítá.
17. V posuzovaném případě tak byl žalobce poškozen výhradně za svůj neoprávněný pobyt na území České republiky, přičemž skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4

zákonu o pobytu cizinců byla bezpochyby naplněna, tuto skutečnost ostatně žalobce ani nepopírá. Okolnost, že žalobce se na území ČR dopouštěl též nelegální práce, nebyla z hlediska skutkové podstaty neoprávněného pobytu dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců hodnocena jako okolnost žalobci přitežující.

18. I kdyby však správní orgány tvrzení žalobce ohledně vykonávání nelegální práce zohlednily při uložení správního vyhoštění za nelegální pobyt v neprospěch žalobce, nejednalo by se o pochybení. K tomu soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022 č.j. 16 A 2/2022-15, kde se již obdobnou námitkou zabýval a kde byl výsledkem účastníka řízení rovněž prokázán výkon nelegální práce, nikoli však její rozsah; Městský soud v Praze zde dospěl k závěru, že: *„Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17). Přitežující okolnost dalšího protiprávního jednání – nelegálního výkonu zaměstnání může být prokázána i bez řízení o správním vyhoštění § 119 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o pobytu cizinců, je-li prokázána pouze obecně bez její kvantifikace tvrzením cizince.“*
19. Alternativní námitku žalobce, dle které měl žalovaný přistoupit ke kumulaci skutkových podstat a postihnout žalobce správním vyhoštěním jednak za neoprávněný pobyt a dále též za nelegální práci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, rovněž nelze považovat na opodstatněnou, neboť tím, že byl žalobce postižen pouze za nelegální pobyt, a nikoli již v rámci další skutkové podstaty za nelegální práci, z podstaty věci k žádnému zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce nedošlo, neboť se jedná o postup pro žalobce příznivější. K tomu rovněž obdobně shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022 č.j. 16 A 2/2022-15.
20. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. července 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně